

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 listopada 2023 r.,
sprawy **M. A.**

oskarżonej z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s.

z powodu skargi wniesionej przez obrońcę

na wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt V Ka 2353/22,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku

z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. akt X K 1209/20,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć M. A.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku wyrokiem z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. akt X K 1209/20, uniewinnił M. A. od zarzucanych jej dwóch czynów z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s.

Wyrok ten zaskarżony został apelacją prokuratora, który sformułował w apelacji zarzuty obrazy prawa materialnego oraz zarzuty obrazy prawa procesowego, a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Prokurator wniósł w apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Gdańsku, po rozpoznaniu tej apelacji, wyrokiem z dnia z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt V Ka 2353/22, uchylił zaskarżony wyrok i

sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. A. wniósł skargę na ten wyrok i zarzucił naruszenie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 2 k.k.s. w zw. z art. 70 § 1 ordynacji podatkowej poprzez ich błędną interpretację i niezastosowanie, w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia przepisów, wobec stwierdzenia ustalenia podstawy opodatkowania (art. 9 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych) przy ustalaniu źródła pochodzenia środków, wobec przedawnienia zobowiązania podatkowego – uwzględniając źródło pochodzenia środków podlegających opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 27 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – doszło do przedawnienia karalności zarzucanego czynu.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku i przekazanie sprawy temu Sądowi jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Wprowadzona do Kodeksu postępowania karnego skarga na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania (art. 539a k.p.k.), służyć ma powstrzymywaniu sądów odwoławczych od uchylania zaskarżonych wyroków, co przyczyniało się w przeszłości do przedłużania postępowania i skłaniać te sądy do wydawania orzeczeń reformatoryjnych, to jest zmieniających zaskarżone orzeczenie i rozstrzygających odmiennie co do istoty sprawy.

W art. 539a § 3 k.p.k. ustawodawca wskazał zamknięty katalog podstaw wniesienia skargi. Mogą to być wyłącznie uchybienia wskazane w art. 439 § 1 k.p.k., a więc bezwzględne przyczyny odwoławcze lub naruszenie art. 437 k.p.k., który w § 2 stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. (reguła *ne peius* z § 1) lub jeżeli jest konieczne

przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Ta ostatnia przesłanka nie stanowi przedmiotu oceny w przedmiotowej sprawie, zachodzi bowiem w sprawie sytuacja, w której zastosowanie znajduje zakaz zawarty w art. 454 § 1 k.p.k. Przepis ten stanowi, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji. Reguła ta określana jest jako reguła *ne peius* i ma istotne znaczenie gwarancyjne dla oskarżonego.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że Sąd ten uznał zarzuty obrazy prawa materialnego zawarte w apelacji prokuratora za zasadne i odrzucił argumentację sądu pierwszej instancji, która doprowadziła do uniewinnienia M.A. i która w ocenie Sądu odwoławczego stanowiła błędną wykładnię przepisów prawa podatkowego. Sąd Okręgowy przedstawił w uzasadnieniu wykładnię, którą uznał za właściwą. W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy, biorąc pod uwagę treść art. 454 § 1 k.p.k. nie miał innej możliwości, aniżeli uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, w trakcie którego uwzględnione zostaną zapatrywania prawne zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego. To w trakcie ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy dojdzie do oceny, czy w sprawie doszło do przedawnienia karalności. Kwestia ta jest przedmiotem sporu pomiędzy stronami (dowodzi tego odpowiedź prokuratora na skargę) i winna być rozstrzygnięta z zachowaniem możliwości odwołania się od decyzji sądu w tym zakresie.

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy uznał wyrok Sądu Okręgowego za zasadny, a wniesioną skargę za nietrafną.

KR

[ał]

